

Îmbătrânindu-mă

Lorena Craia

Am auzit că bolta-i mai aproape,
Am auzit că muntele-i pustiu,
Am auzit că podul peste ape
S-a sfărâmat sub pasul tău târziu
Și muntele așteaptă să se crape.

Nu știu dacă dorința mea-i absurdă,
Nu știu dacă pământu-i din pământ,
Nu știu dacă aleargă sau doar zburdă
Tomnaticile frunze, care sunt
Pe buzele-mi și pe urechea-mi surdă.

Nu pot sinele meu să reclădesc,
Nu pot s-aduc un răsărit în mine,
Nu pot să mor murind, nici să trăiesc,
Nu pot să-mpiedic iarna care vine,
Dar pot la mine-n gând să asfințesc.

Ascult o simfonie învechită
A unui trubadur necunoscut
Și în această stare chinuită
Stau coatele pe masa mea de lut,
Săpând în liniștirea ghemuită.

Sunt întrebări ce nu mai au răspuns,
Sunt forfote și glasuri muribunde;
În toate mă aud și m-am ascuns
Cu norul unei lumi prea furibunde,
Cu zâmbetul și ochii ce au plâns.

31 august 2016, Constanța